

ZASE ADVENT...

Kázání ze soboty 8.12.2018 – br. Michal Balcar

Tak je tu zase advent. Období, kdy nás lidé zastavují a říkají: “Tak to je ten váš svátek, ne? Když jste ti adventisté.” A my kroutíme hlavou a k tomu vysvětlujeme, že je to s tím našim adventem trochu jinak.

Každopádně mám za to, že většina lidí má ráda adventní období. S jednou výjimkou... To jsou kazatelé, sloužící déle než 10 let. Adventní a vánoční období je tradičně zdrojem stresu, protože kazatel sedí ve své pracovně s hlavou v dlaních a dumá nad tím, o čem by měl kázat. O čem by měl kázat a ještě o tom nekázal. To není u vánočního tématu snadné, jelikož Bible o narození Ježíše mluví velmi skoupě. Zmiňují ho jen dva evangelisté a věnují mu přinejlepším 4 kapitoly. Kazatel je tedy zkrušen tím, že advent je každý rok stále stejný a on musí kázat o tom samém a má strach, že už toho lidé mají plné zuby.

Co to vlastně advent je? Že slovo advent pochází z latinského adventus a znamená příchod, asi není třeba zdůrazňovat. Ovšem adventní období je vlastně přípravou na advent, který je ve skutečnosti vzpomínkou na advent, jelikož ten pravý advent se odehrál v roce 1. Takže každý rok zažíváme čtyři neděle, během kterých se připravujeme na vzpomínku na advent. Když to řeknu takhle, nezní to hrozně prázdně?

Advent je v Bibli překvapující a příprava na něj, musí znamenat otevřenost vůči překvapivému. Jen naše prožívání adventu je založeno na tom, že už jsme všechno slyšeli nebo řekli a nic nás nemůže překvapit. Ale tehdy? Každý byl zaskočen. Maria nevěřila vlastním ušima, Josef byl nepříjemně zaražen, pastýři byli euforicky šokováni, Herodes byl nemile překvapen. Jen pro nás je advent takové mírné kyčovitě zasnění. Když jako pěvecký sbor zpíváme Gloria od Vivaldiho, přemýšlím vždycky o tom, jak to asi znělo tehdy “u stád pod širým nebem.”

Vím, co vám běží hlavou. Tedy mělo by vám to běžet hlavou, protože se mi to hodí do kázání. “Bratře, ale to je mýlka. To ty bys měl vědět, že my jsme adventisté, protože čekáme na druhý příchod, ne na ten první.” Jenže můj argument platí úplně stejně – první advent se nám ztrácí v mlze minulosti, ten druhý, zaslíbený, Kristův návrat zase v mlze budoucnosti. Už tak dlouho čekáme, tak proč by to mělo být právě teď? Ano, věříme, ale ta víra není úplně naléhavá. Spíš počítáme s tím, že jednou po naší smrti. A my jsme uvízlí ve zvláštním bezčasí mezi oběma adventy.

Advent je tedy příprava na vzpomínku na první advent a příprava na doufání v možný druhý advent.

A tak tenhle advent proběhne jako jakýkoli jiný. Směsice vánočních večírků, jemně křechovité snahy o špetku duchovna, shánění a zmatek (Ten mi vždy připomene verš Jana Buriana: “těhotná Marie, tlačí se někde v metru, bojím se, že potratí”). A je to pryč... Jako loňský advent a jako ten, co bude příští rok.

Sestry a bratři, mám pro vás výzvu! Pojdme to letos změnit! Pojdme letos prožít advent jinak. Pokud máte odvahu, pojdme udělat dvě věci:

- a) pojdme se modlit o Boží překvapení
- b) pojdme otevřít oči pro Boží překvapení

Co se stane? To já nevím. To už je jen mezi Bohem a vámi.

Jeho příchod zjeví v určený čas požehnaný a jediný Vládce, Král králů a Pán pánů. On jediný je nesmrtelný a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže uvidět. Jemu patří čest a věčná moc. Amen. (1 Tim 6,15-16)

